

Nr 442.

Av herr **Jacobsson m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 23, med förslag till förordning om särskild skatt å förmögenhet för år 1936.

Enligt kungl. förordningen den 15 juni 1935 om särskild skatt å förmögenhet kan en viss reduktion i denna skatt med visst undantag ske, därest den enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skattepliktiga förmögenheten överstiger tjugofem gånger det för den skattskyldige för ifrågavarande beskattningsår enligt sistnämnda förordning beskattningsbara beloppet. Detta innebär i stort sett, att reduktion inträder i den till särskild förmögenhetsskatt beskattningsbara förmögenheten för den händelse avkastningen av den enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skattepliktiga förmögenheten understiger 4 %. Vid beräkningen av denna avkastning anses emellertid såsom avkastning icke endast, vad som verkligen härflyter från kapitalet i fråga i form av räntor, aktieutdelningar, inkomst av fast egendom eller dylikt, utan såsom avkastning räknas även *dels* den inkomst, som den skattskyldige må erhålla från förvärvsarbete, *dels ock* den sextiondel av förmögenheten, som lägges till den verkliga inkomsten vid beräkning av det beskattningsbara beloppet vid den vanliga inkomst- och förmögenhetsskatten. Den högre skatten på inkomst av förmögenhet i jämförelse med skatten på inkomst av arbete motiveras i regel därmed, att förmögenheten representerar en högre "skattekraft". Om en förmögenhet icke giver någon avkastning, torde den emellertid icke heller kunna anses äga någon verklig "skattekraft", för den händelse icke syftet med beskattningen är att åstadkomma en konfiskation av enskild egendom. I viss mån har lagstiftaren erkänt detta genom att i fråga om den särskilda förmögenhetsskatten införa ovannämnda reduktionsregel. Genom det sätt, på vilket avkastningen beräknas, blir emellertid i praktiken denna reduktionsregel i stort sett fiktiv. Det torde vara mycket svårt att förebringa något bärande skäl för att inräkna vare sig arbetsinkomst eller förmögenhetsandel i avkastningen av förmögenhet. Följande exempel belyser, vilken orättvisa, som i praktiken kan bli följderna av en dylik avkastningsdefinition. En persons enda förmögenhet består av en post aktier i ett företag, som icke lämnar någon utdelning och icke heller är börsnoterat. Samtidigt har han en viss arbetsinkomst. Aktiernas värde förutsättes vara högre än det skattefria minimum och arbetsinkomsten tillräckligt stor för att motsvara 4 % på ifrågavarande värde. Vederbörande får då skatta såsom om han hade full avkastning på sitt kapital. Hans möjlighet att genom belåning av aktierna skaffa medel till skatten torde vara mycket begränsad med hänsyn till aktiernas beskaffenhet och de stränga reglerna för

aktiebelåning i banker. En försäljning ställer sig ännu oförmånligare. Då ifrågavarande förmögenhet blir föremål för beskattning även genom den vanliga inkomst- och förmögenhetsskatten, den extra inkomst- och förmögenhetsskatten, utjämningskatten och den progressiva kommunalskatten, nödgas vederbörande skattskyldige för såväl den särskilda förmögenhetsskatten som alla de nyss uppräknade skatterna anlita sin arbetsinkomst, som därigenom i realiteten blir avsevärt hårdare beskattad än samma arbetsinkomst utan samband med förmögenhet.

Ehuru vi för vår del anse, att den särskilda förmögenhetsskatten liksom även den extra inkomst- och förmögenhetsskatten, vilkas tillfälliga karaktär betonades vid deras införande, sedan numera den ekonomiska krisen lättat, bör avskaffas, vilja vi, för den händelse den särskilda förmögenhetsskatten likväl skulle komma att bibehållas, med stöd av vad ovan anförts hemställa,

att riksdagen för sin del måtte besluta sådan ändring i K. F. om särskild skatt å förmögenhet att ovan påtalade orättvisa i beskattningen avlägsnas.

Stockholm den 23 januari 1936.

C. Gösta Jacobsson.

John Gustafsson
i Välsnäs.

Alf Meyerhöffer.
